

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **JUDr. J. S.**, IČ: xxxxxxxx
adresou P.
zast. Mgr. Janem Harcubou, advokátem
sídlem Palackého 1327, 293 01 Mladá Boleslav

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016 č. j. X a č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017 č. j. X, jehož zrušení navrhuje rozšíření žaloby došlé dne 26. 7. 2017, se vylučuje k samostatnému projednání; řízení o něm proběhne pod samostatnou spisovou značkou.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018 č. j. X, jehož zrušení navrhuje rozšíření žaloby došlé dne 26. 7. 2018, se vylučuje k samostatnému projednání; řízení o něm proběhne pod samostatnou spisovou značkou.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2020 č. j. X, jehož zrušení navrhuje rozšíření žaloby došlé dne 6. 10. 2020, se vylučuje k samostatnému projednání; řízení o něm proběhne pod samostatnou spisovou značkou.
- IV. Žaloba podaná proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2016 č. j. X a č. j. X se zamítá.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět soudního přezkumu

[1] Žalobce se – původně podanou žalobou – domáhal u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení dvou rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále již „*žalovaný*“), a to rozhodnutí ze dne 17. 5. 2016 č. j. X a rozhodnutí ze dne 17. 5. 2016 č. j. X (dále jen „*napadená rozhodnutí*“ či „*napadená rozhodnutí 19698 a 19696*“, anebo „*napadené rozhodnutí 19698*“ a „*napadené rozhodnutí 19696*“).

[2] Napadeným rozhodnutím 19698 bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „*správce daně*“) ze dne 25. 6. 2015 č. j. X (dále jen „*dodatečný platební výměr 4669278*“) tak, že se doměřená daň z přidané hodnoty (dále jen „*DPH*“) za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2012 mění z původní výše 8 107,- Kč na částku ve výši 10 107,- Kč a penále ve výši 20 % z částky doměřené daně oproti poslední známé dani se mění z částky 1 621,- Kč na částku 2 021,- Kč; v ostatním napadené rozhodnutí 19698 ponechalo dodatečný platební výměr 4669278 beze změny. Spolu s napadeným rozhodnutím 19698 navrhuje žalobce rovněž zrušení dodatečného platebního výměru 4669278. Za odůvodnění dodatečného platebního výměru se považuje podle ust. § 147 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), zpráva o daňové kontrole ze dne 7. 5. 2015 (na str. 3 dodatečného platebního výměru uvedeno zřejmým omylem datum 6. 5. 2015) č. j. 1802543/15/2004-60562-107669 (dále jen „*zpráva o daňové kontrole*“ či „*zpráva o daňové kontrole č. j. 1802543/15/2004-60562-107669*“).

[3] Napadeným rozhodnutím 19696 zamítl žalovaný odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům ze dne 25. 6. 2015

- 1) č. j. 4668925/15/2004-51523-106258 (dále jen „*dodatečný platební výměr 4668925*“),
- 2) č. j. 4669038/15/2004-51523-106258 (dále jen „*dodatečný platební výměr 4669038*“),
- 3) č. j. 4669227/15/2004-51523-106258 (dále jen „*dodatečný platební výměr 4669227*“),
- 4) č. j. 4669319/15/2004-51523-106258 (dále jen „*dodatečný platební výměr 4669319*“),
- 5) č. j. 4669391/15/2004-51523-106258 (dále jen „*dodatečný platební výměr 4669391*“),
- 6) č. j. 4669424/15/2004-51523-106258 (dále jen „*dodatečný platební výměr 4669424*“) a
- 7) č. j. 4669469/15/2004-51523-106258 (dále jen „*dodatečný platební výměr 4669469*“)

a tyto platební výměry potvrdil. Spolu s napadeným rozhodnutím 19696 navrhuje žalobce rovněž zrušení uvedených dodatečných platebních výměrů, za jejichž odůvodnění se považuje podle § 147 odst. 4 daňového řádu zpráva o daňové kontrole č. j. 1802543/15/2004-60562-107669.

[4] Dodatečným platebním výměrem 4668925 byla za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2011 doměřena DPH ve výši 1 727,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit penále ve výši 345,- Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

[5] Dodatečným platebním výměrem 4669038 byla za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2011 doměřena DPH ve výši 1 776,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit penále ve výši 355,- Kč.

[6] Dodatečným platebním výměrem 4669227 byla za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2012 doměřena DPH ve výši 3 375,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit penále ve výši 675,- Kč.

[7] Dodatečným platebním výměrem 4669319 byla za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2012 doměřena DPH ve výši 3 528,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit penále ve výši 705,- Kč.

[8] Dodatečným platebním výměrem 4669391 byla za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2013 doměřena DPH ve výši 3 830,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit penále ve výši 766,- Kč.

[9] Dodatečným platebním výměrem 4669424 byla za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2013 doměřena DPH ve výši 12 748,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit penále ve výši 2 549,- Kč.

[10] Dodatečným platebním výměrem 4669469 byla za zdaňovací období 3. čtvrtletí roku 2013 doměřena DPH ve výši 1 887,- Kč a současně stanovena povinnost uhradit penále ve výši 377,- Kč.

[11] Podáním ze dne 23. 9. 2016 žalobce zaslal městskému soudu společně s replikou k vyjádření žalovaného k žalobě i „opravu zřejmé nesprávnosti“ na titulní straně žaloby spočívající v chybě psaní jednáciho čísla napadeného rozhodnutí 19696, kde bylo uvedeno nesprávné č. j. X. Rozhodnutím č. j. X (dále též „rozhodnutí 19690“), které není předmětem žaloby a které se týkalo doměření DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2011, totiž žalovaný zrušil rozhodnutí správce daně ze dne 25. 6. 2015 č. j. X a řízení zastavil.

II. Žalobní body

[12] Žalobce nejprve v žalobě napadá procesní přístup žalovaného, který má za zjevně účelový, když žalovaný bez řádného zdůvodnění rozdělil jednu věc na tři rozhodnutí (*první žalobní bod*), a to po provedení jedné daňové kontroly s výsledkem, který představuje jedna zpráva o ní.

[13] Oběma napadenými rozhodnutími žalovaný zasáhl podle žalobce nezákonným způsobem do jeho majetkových práv. Žalobce uvádí, že správce daně vydal na základě zprávy o daňové kontrole č. j. X deset dodatečných platebních výměrů na – podle žalobce „údajně“ – zkontrolovaná jednotlivá zdaňovací období, přičemž devět z nich napadl žalobce odvoláním.

[14] Žalobce má za nepochybné, že správce daně rozhodl nesprávně na základě uvedené zprávy, kterou považuje za zmatečnou, nepravdivou a chybnou, učiněnou bez věcného zjištění a posouzení. Správce daně podle žalobce odůvodnil vydání dodatečných platebních

výměrů právně nepřipustně formálním odkazem na jednu zprávu o daňové kontrole tak, že za odůvodnění se považuje zmíněná zpráva o daňové kontrole, a to s uvedením nesprávného data zprávy a odkazem na ust. § 147 odst. 4 daňového řádu.

[15] V meritu věci týkající se napadeného rozhodnutí 19698 (*druhý žalobní bod*) jde podle žalobce o to, zda přijatá zdanitelná plnění přiznaná v přiznání k DPH souvisí s ekonomickou činností žalobce. Žalobce trvá na tom, že ano, a má za to, že to i objektivně prokázal. Předmětem daně je podle ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o DPH*“), resp. ve znění účinném k datu vydání napadených rozhodnutí, *poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku*.

[16] Správce daně i žalovaný zastávají podle žalobce názor, že daňový subjekt (žalobce) neprokázal důkazními prostředky, že použitá zdanitelná plnění za předmětná zdaňovací období byla použita pro ekonomickou činnost, a že neunesl důkazní břemeno a neprokázal přímou a bezprostřední vazbu přijatých zdanitelných plnění na plnění uskutečněná na výstupu, která zakládají nárok na odpočet daně. Správce daně i žalovaný zastávají podle žalobce názor, že daňový subjekt (tj. žalobce) nebyl v předmětném daňovém období ekonomicky činný a neprovozoval ekonomickou činnost. S tím žalobce nesouhlasí a má naopak za to, že ve svých vyjádřeních a návrzích na doplnění dokazování uvedl a doložil ekonomickou podnikatelskou činnost.

[17] Žalobce považuje postup žalovaného za zjednodušující, formální, alibistický a spočívající ve faktickém zneužití moci úřední v postavení odvolacího orgánu. Výpočet a způsob stanovení daně není odůvodněn, a proto je nepřezkoumatelný. Žalovaný se podle žalobce pouze omezuje na konstatování, že opravuje účetní chybu.

[18] V meritu věci týkající se napadeného rozhodnutí 19696 (*třetí žalobní bod*) jde podle žalobce rovněž o to, zda přijatá zdanitelná plnění přiznaná v přiznání k DPH souvisí s jeho ekonomickou činností. I v tomto případě žalobce trvá na tom, že ano, a má za to, že to i objektivně prokázal. Žalobce i v případě napadeného rozhodnutí 19696 argumentuje stejně jako ve třetím žalobním bodě. Tvrdí, že v odvolání ze dne 12. 8. 2015 podrobně popsal svou ekonomickou činnost. Jde v ní mj. o spolupráci s daňovými subjekty Ing. Z. T., JUDr. V. F. a J. H. Připomíná, že daňový subjekt v rámci ekonomické činnosti nemusí dosahovat zisku. Odvolací orgán (žalovaný) pak podle žalobce jen přešel námitku, že bez platby mobilního telefonu, nákladů na provoz osobního vozidla či kancelářské potřeby nelze podnikat v oboru právního, ekonomického a organizačního poradenství a zprostředkování služeb.

[19] Žalobce následně uvádí, že dalším rozhodnutím ze dne 17. 5. 2016, tj. rozhodnutím 19690, které však *není zatíženo touto žalobou*, žalovaný na základě skutečnosti, že správce daně zahájil protiprávně daňovou kontrolu, zrušil dodatečný platební výměr na DPH ze dne 25. 6. 2015 č. j. X a řízení zastavil. Uvedenou skutečností bylo podle žalobce, že již v roce 2012 prověřené 4. čtvrtletí 2011 správce daně zahrnul do daňové kontroly v roce 2014, což napadl žalobce v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH za 4. čtvrtletí 2011 ze dne 12. 8. 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

[20] Namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřuje žalobce v absenci odůvodnění, jehož obsahem má být rozbor podkladů rozhodnutí s uvedením toho, jakými úvahami se správní orgán při jejich hodnocení řídil. Podle žalobce nestačí, aby správní orgán uvedl pouhý popis podkladů. Nestačí ani pouhá rekapitulace právních předpisů, neboť je třeba uvést konkrétní důvody, proč byly aplikovány. Z odůvodnění rozhodnutí musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními závěry.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[21] Žalovaný předně oponuje, že napadená rozhodnutí netrpí nezákonností tvrzenou žalobcem. Navrhuje proto, aby městský soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadených rozhodnutí s tím, že žalobce částečně uplatňuje stejné námitky jako v odvolacím řízení, s nimiž se žalovaný vypořádal.

[22] Nejprve, k *prvnímu žalobnímu bodu*, připomíná, že daňovou kontrolu lze provádět u daňového subjektu společně pro více daňových řízení, jak uvádí ust. § 85 odst. 4 daňového řádu. Daňová kontrola byla v přezkoumávaném případě provedena u DPH společně za vícero zdaňovacích období a následně byla za příslušná zdaňovací období zahájena doměřovací řízení. Z této daňové kontroly byla sepsána v souladu s ust. § 88 daňového řádu jedna zpráva; žalovaný upozorňuje, že citované ustanovení hovoří o zprávě o daňové kontrole v jednotném čísle. Žalovaný dále uvádí, že z důvodu hospodárnosti řízení vydal o odvolání podaném proti devíti dodatečným platebním výměrům pouze tři rozhodnutí a svůj postup v nich odůvodnil. Podivuje se, že žalobce hovoří o třech samostatných žalobách, ačkoli žalobou napadá pouze dvě rozhodnutí žalovaného (napadená rozhodnutí).

[23] Jestliže žalobce považuje za *nepochybné, že správce daně rozhodl nesprávně, formálně na základě zmatečné, nepravdivé a chybné zprávy o daňové kontrole ... bez věcného zjištění a posouzení*, pak žalovaný namítá, že věc se týkala pouze DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011 a že žaloba směřuje pouze proti napadeným rozhodnutím 19698 a 19696, nikoli proti rozhodnutí 19690.

[24] K *druhému a třetímu žalobnímu bodu* žalovaný odvozuje z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání a že je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě, což žalobce podle žalovaného obecným poukazem na svá vyjádření a podané návrhy na doplnění neučinil; v této souvislosti odkazuje žalovaný na rozsudky NSS č. j. 5 A 27/2000-49, č. j. 8 Afs 55/2005-74 a č. j. 2 Azs 92/2005-58. Žalovaný vyjadřuje názor, že nekonkrétní žalobní námitky je třeba odmítnout, neboť se nejedná podle uvedené judikatury o žalobní bod. Ten pak soud není povinen – jak uvádí žalovaný – domýšlet za žalobce.

[25] K tvrzení žalobce, že prokázal svou ekonomickou aktivitu, žalovaný odkázal ve vyjádření k žalobě na odůvodnění napadených rozhodnutí, jakož i na zprávu o daňové kontrole. Opakuje, že žalobce neprokázal přímou a bezprostřední vazbu mezi přijatými zdanitelnými plněními a plněními uskutečněnými na výstupu.

[26] K obecné námitce žalobce, že napadená rozhodnutí, jakož i dodatečné platební výměry správce daně neobsahují odůvodnění, a proto jsou nepřezkoumatelná, žalovaný uvádí, že dodatečné platební výměry byly vydány na základě výsledků daňové kontroly a jejich odůvodněním je v souladu s ust. § 147 odst. 4 daňového řádu zpráva o daňové kontrole.

IV. Doplnňování a rozšiřování žaloby

[27] V průběhu soudního řízení žalobce jednak několikrát doplňoval, rozšiřoval či měnil podanou žalobu včetně doplnění tzv. faktografie (ostatně obdobně jako v odvolacím řízení, pokud jde o doplňování odvolání), jednak předkládal svou repliku k vyjádření žalovaného.

[28] Jak již bylo výše řečeno, *podáním ze dne 23. 9. 2016* žalobce zaslal městskému soudu nejen opravu zřejmé nesprávnosti na titulní straně žaloby spočívající v chybně uvedeném č. j. napadeného rozhodnutí 19696, ale i repliku k vyjádření žalovaného k žalobě. Namítá, že správce daně rozhodl o žádosti žalobce ze dne 27. 7. 2015 o posečkání úhrady daně až po uplynutí zákonem stanovené 30denní lhůty, a to dne 10. 9. 2015 pod č. j. X. Rozhodnutí poté potvrdil žalovaný dne 22. 3. 2016 pod č. j. X. Opakuje, že žalovaný vydal nesprávná rozhodnutí o odvolání žalobce s absencí hodnocení důkazů, bez věcného posouzení a odůvodnění. Znovu připomíná vydání tří rozhodnutí v odvolacím stupni a uvádí argumenty shodné se žalobou či obdobně jako v žalobě. Uvádí, že se neztotožňuje se zprávou o daňové kontrole ze dne 7. 5. 2015, neboť období 4. čtvrtletí 2013 není, resp. nebylo předmětem daňové kontroly. Ve věci 4. čtvrtletí 2013 rozhodl pravomocně žalovaný pod č. j. X. Za standardní obchodní případy považuje vystavené daňové doklady – faktury ve 2. a 4. čtvrtletí 2012 pro Ing. Z. T. v první případě a pro advokáta JUDr. V. F. v případě druhém. Podle žalobce nemůže být pochyb, že obchodní spory vedené mezi ním a Metrostavem, a.s. jsou čistě obchodní, nikoli soukromé. Nepravdivé tvrzení správce daně o neprokázání ekonomické činnosti je podle žalobce v rozporu s daňovou kontrolou provedenou správcem daně na daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 a zprávou o výsledku této kontroly, jakož o v rozporu s provedenou kontrolou u DPH za období 4. čtvrtletí 2011 a platebním výměrem na DPH za 4. čtvrtletí 2011. Nepravdivé tvrzení správce daně o neprokázání ekonomické činnosti je podle žalobce i v rozporu s dodatečným platebním výměrem za období 4. čtvrtletí 2012 ze dne 25. 6. 2015, kterým správce daně uznal nadměrný odpočet ve výši 2 475,- Kč. Žalobce dále poukazuje na to, že na základě dožádání správce daně byla provedena kontrola účelu vystavených faktur týkající se období 2. čtvrtletí 2014 a obchodního partnera – osoby samostatně výdělečně činné J. H. s tím, že platební výměr na DPH za období 2. čtvrtletí 2014 byl potvrzen. Za období 3. čtvrtletí 2014 byla platba DPH přijata správcem daně. Za období 4. čtvrtletí 2014 nebyla obchodnímu partneru žalobce po vzájemné dohodě vystavena zálohová faktura, správce daně za toto období vydal platební výměr na DPH, který je, resp. byl předmětem žaloby vedené pod sp. zn. 3 Af 24/2016. Platba DPH za 1. čtvrtletí 2015 byla správcem daně přijata. Žalobce má za nepochybné, že ve zdaňovacích obdobích 2. čtvrtletí 2014, 3. čtvrtletí 2014 a 1. čtvrtletí 2015 uskutečnil na základě podnikatelské ekonomické činnosti čtyři zdanitelná plnění. Opakuje, že z vydaných deseti dodatečných platebních výměrů na DPH byl devět zatíženo odvoláním. Rozhodnutí týkající se 2., 3. a 4. čtvrtletí 2011 jsou podle žalobce v přímém rozporu s rozhodnutími, která vydal správce daně v předchozím období. Závěry daňové kontroly ze dne 7. 5. 2015 mají podle žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje:

charakter úvah, nikoli faktografie zjištěné kontrolou a mají za důsledek nemožnost prošetřit rozhodné skutečnosti týkající se napadených dodatečných platebních výměrů za období 2., 3. a 4. čtvrtletí 2011, 1., 2. a 3. čtvrtletí 2012 a 1., 2. a 3. čtvrtletí 2013. Pokud žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na judikaturu NSS, pak podle žalobce k ní podává vlastní textové formulace.

[29] *Podáním ze dne 2. 1. 2017* doplnil žalobce žalobu směřující proti napadeným rozhodnutím 19698 a 19696 o faktografii; upozorňuje na *opětovně nelogické, věcně nesprávné, procesně vadné a zmatečné* rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016 č. j. X, které nebylo známo v době podání žaloby a kterým správce daně chce opětovně změnit již doměřený pravomocný dodatečný platební výměr na DPH ze dne 25. 6. 2015 č. j. X za období 4. čtvrtletí 2012 uvádí, že se neztotožňuje s opětovným, v pořadí čtvrtým doměřením DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012. Žalobce dále konstatuje, že jediným z deseti vydaných dodatečných platebních výměrů, nezatíženým odvoláním, a tedy pravomocným je výměr ze dne 25. 6. 2015 č. j. X a že devět z uvedených deseti dodatečných platebních výměrů bylo napadeno odvoláním, přičemž osm z nich je napadeno u městského soudu touto žalobou (vedenou pod sp. zn. 3 Af 55/2016). Podle žalobce je nepochybné, že v rámci rozsahu daňové kontroly za čtvrtletní zdaňovací období jdoucí od 2. čtvrtletí 2011 do 3. čtvrtletí 2013 vydal nevěcnou a nepřezkoumatelnou zprávu o daňové kontrole ze dne 7. 5. 2015, na kterou navázalo zmíněných 10 dodatečných platebních výměrů. Dodává, že faktura č. 2012002 ze dne 26. 11. 2012 ve věci zastoupení JUDr. V. F. v obchodním (nikoli soukromém) sporu s Metrostavem a.s. je součástí podnikatelské činnosti a je předmětem zúčtování DPH za 4. čtvrtletí 2012.

[30] *Dalším doplněním žaloby ze dne 25. 4. 2017* žalobce předložil městskému soudu *doplňující věcnou faktografii k žalobě* s tím, že dne 13. 3. 2017 podal správci daně podle ust. § 155 odst. 2 daňového řádu žádost o vrácení přeplatku na všech daních evidovaných u správce daně, správce daně však přeplatky na dani silniční a na DPH nevrátil. Dne 14. 3. 2017 pod č. j. X rozhodl podle žalobce nesprávně, když požadavku žalobce nevyhověl pro neexistenci vratitelného přeplatku, který se podle správce daně nestal vratitelným podle ust. § 154 odst. 2 daňového řádu, jelikož na jiném osobním účtu byl evidován nedoplatek. Podle žalobce správce daně bez právního důvodu převedl faktický přeplatek na silniční dani ve výši 1 049,- Kč na fakticky neexistující nedoplatek na DPH vykázaný ke dni 14. 3. 2017 ve výši 131 069,- Kč. Žalobce má však za to, že k uvedenému dni 14. 3. 2017 fakticky existuje přeplatek na dani silniční i přeplatek na DPH. Má za to, že neexistuje nedoplatek na DPH a neexistuje ani právní důvod pro tento nedoplatek vykázaný správce daně. Tzn. podle žalobce, že neexistuje právní důvod pro převod přeplatku vykázaný na dani silniční. Žalobce dále uvádí, že dne 10. 4. 2017 mu bylo doručeno vyrozumění o výši nedoplateků na DPH v částce 130 020,- Kč a že dne 10. 9. 2015 vydal správce daně vyrozumění o převedení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob ve výši 13 644,- Kč. Na základě pravomocných rozhodnutí žalovaného napadených nyní projednávanou žalobou uhradil žalobce dne 1. 9. 2016 částku 46 771,- Kč na DPH. Zprávu o daňové kontrole ze dne 7. 5. 2015 považuje (opakovaně) za nevěcnou, nepravdivou a nepřezkoumatelnou.

[31] *Dalším doplněním o faktografii ze dne 10. 5. 2017* k žalobě směřující proti napadeným rozhodnutím 19698 a 19696 žalobce míní doložit své kontinuální podnikání

v předmětném období a opakovaně vadné rozhodování a nesprávný postup na straně žalovaného. Uvádí, že mu bylo doručeno rozhodnutí správce daně ze dne 23. 1. 2017 č. j. X ve věci dodatečného přiznání k DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2015, kterým bylo zastaveno řízení pro zjevně právně nepřípustné podání; prostřednictvím dodatečného přiznání k DPH žalobce uplatnil snížení DPH na výstupu ve výši 5 748,- Kč z důvodu uplatnění opravného daňového dokladu č. 2015001 ze dne 18. 3. 2015 ve výši -34 488,- Kč, který byl vystaven k faktuře č. 2012002 ze dne 26. 11. 2012. Konstatoval dále, z jakých důvodů se stal ze zákona plátcem DPH s účinností od 1. 10. 2010. Opakovaně hovoří o nesprávném a účelově nevěcném odůvodnění napadených rozhodnutí.

[32] *Podáním datovaným dne 23. 7. 2017 a doručeným městskému soudu dne 26. 7. 2017* žalobce – s poukazem na ustanovení § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozšířil žalobu podanou původně dne 28. 7. 2016 proti napadeným rozhodnutím 19698 a 19696 o *bod 3.* týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017 č. j. X (dále „*rozhodnutí 23829*“), které mu bylo doručeno dne 23. 6. 2017 a kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně ze dne 7. 12. 2016 č. j. X. Uvádí, že se neztotožňuje s účelovým vydáním čtyř rozhodnutí žalovaného ve věci, z nichž tři jsou napadena touto správní žalobou, a opakuje již vyřčenou námitku, že rozhodnutí byla vydána na základě nevěcné, nepravdivé, účelové a nepřezkoumatelné zprávy o daňové kontrole ze dne 7. 5. 2015 č. j. X.

[33] Rozšířením podané žaloby o *bod 3.* tak žalobce podle svých slov napadá nejen rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, ale spolu s ním i prvostupňové rozhodnutí správce daně ze dne 7. 12. 2016, které žalobce považuje za *opětovně nelogické, věcně nesprávné, procesně vadné a zmatečné* a kterým správce daně chce opětovně změnit ji doměřený, pravomocný dodatečný platební výměr na DPH za období čtvrtého čtvrtletí roku 2012, vydaný dne 25. 6. 2015 pod č. j. X.

[34] Žalobce uvádí, že se neztotožňuje s opakovaným v pořadí čtvrtým nesprávným rozhodnutím správce daně ve věci doměření DPH za zdaňovací období čtvrtého čtvrtletí roku 2012. Konstatuje, že dodatečný platební výměr na DPH za čtvrté čtvrtletí 2012, vydaný dne 25. 6. 2015 a doručený žalobci dne 13. 7. 2015 jako jediný z deseti vydaných nebyl zatížený, resp. napadený odvoláním, a nabyt tak právní moci dne 13. 8. 2015. Žalobce poté rekapituluje, že osm z deseti dodatečných platebních výměrů n DPH bylo napadeno žalobou v této věci sp. zn. 3 Af 55/5016 (žalobce má na mysli zjevně výměry uvedené výše v odstavcích 2 a 3 tohoto odůvodnění) a že jeden z deseti byl napaden tímto rozšířením žaloby.

[35] Žalobce opakuje, že je nepochybné, že správce daně v rámci daňové kontroly DPH za zdaňovací období jdoucí od 2. čtvrtletí 2011 až do 3. čtvrtletí 2013 vydal nevěcnou, nepravdivou a nepřezkoumatelnou zprávu o daňové kontrole, na kterou navázaly zmíněné dodatečné platební výměry. Uvádí, že neakceptuje za uvedené kontrolované období v pořadí desátý protiprávní procesní postup. Vrací se k faktuře č. 2012002 ze dne 26. 11. 2012, která je podle žalobce nepochybně součástí jeho podnikatelské činnosti a která je předmětem řádného zúčtování DPH za 4. čtvrtletí 2012. Správce daně nesprávně neuznává fakturaci s tím, že jde o soukromý spor žalobce. Pokud by se jednalo o soukromý soudní spor, jak podle žalobce tvrdí nesprávně správce daně, pak by záležitost

nebyla předmětem podnikání a logicky ani předmětem DPH, takže by ji měl správce daně vrátit. Správce daně podle žalobce protiprávně vymáhá fakticky podruhé DPH za uvedené období při současném tvrzení, že žalobce nevykonává ekonomickou podnikatelskou činnost.

[36] Žalobce uzavírá doplnění žaloby rozšířeným žalobním návrhem žádaného soudního výroku tak, že kromě zrušení napadených rozhodnutí 19698 a 19696 a jim předcházejících prvostupňových dodatečných platebních výměrů (vyjmenovaných v odstavcích 2 a 3 tohoto odůvodnění) požaduje rovněž zrušení rozhodnutí 23829 včetně prvostupňového rozhodnutí správce daně ze dne 7. 12. 2016 č. j. X.

[37] *Podáním ze dne 2. 3. 2018* žalobce dále doplňuje žalobu tzv. faktografií, resp. o informaci o *sdělení k odvolacímu řízení – proti rozhodnutí č. j. X ze dne 14. 2. 2018, doručené žalobci dne 26. 2. 2018*, kterým žalovaný jako správní orgán druhého stupně informoval žalobce, že již podruhé uložil správci daně doplnění odvolacího řízení a opětovně vrátil věc správci daně. Připomíná, že již dříve uvedl, že dne 13. 3. 2017 uplatnil podle ust. § 155 odst. 2 daňového řádu vrácení přeplatku na všech daních evidovaných u správce daně. Vyčíslil zároveň přeplatek na dani z příjmů fyzických osob, DPH a silniční dani a rekapituluje časově doměřené a vyměřené DPH.

[38] *Podáním ze dne 24. 7. 2018 (doručeným městskému soudu dne 26. 7. 2018)* žalobce opět s poukazem na ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. rozšířil žalobu podanou původně dne 28. 7. 2016 proti napadeným rozhodnutím 19698 a 19696 a posléze dne 23. 7. 2017 rozšířenou o bod 3., resp. o požadavek zrušení rozhodnutí 23829. Rozšířil ji o *bod 4.*, který obsahuje požadavek zrušení dalšího rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2018 č. j. X (dále již „*rozhodnutí 23384*“), které mu bylo doručeno dne 1. 6. 2018 a kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí správce daně ze dne 14. 3. 2017 č. j. X. Rozhodnutí 23384, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí žalobce považuje za věcně nepravdivá, věcně a právně nesprávná, vadná, zmatečná, nelogická. Jde o rozhodnutí reagující na žalobcovu žádost ze dne 13. 3. 2017 o vrácení přeplatku na všech daních evidovaných správcem daně. Správce daně podle žalobce zjevně nevedl řádnou evidenci DPH na žalobcově daňovém účtu. Žalobce tvrdí, že nikdy za období cca 20 let podnikatelské činnosti nedlužil nedoplatek na DPH. V podání žalobce dále nabízí svůj chronologický přehled úkonů a pohybů týkajících se žalobce, pokud jde o DPH.

[39] Závěrem svého podání ze dne 24. 7. 2018 shrnuje požadavek, aby městský soud zrušil rozhodnutí 19698 a 19696 (viz původní podání žaloby) a rozhodnutí 23829 a 23384 (dvojí rozšíření žaloby) a dále aby vyřkl povinnost žalobci vrátit přeplatek na DPH ve výši 9 716,- Kč a na dani silniční ve výši 1 049,- Kč spolu s úrokem z prodlení v procentuální výši, kterou v závěru vyčísluje, včetně povinnosti uhradit mu náklady soudního řízení.

[40] *Podáním ze dne 7. 3. 2019 (doručeným městskému soudu dne 8. 3. 2019)* žalobce opětovně doplňuje žalobu tzv. faktografií, resp. o informaci o tom, že žalobci v době podání a rozšíření žaloby nebyly známy rozhodné skutečnosti, které se týkají dalších osmi rozhodnutí, resp. platebních výměrů na úrok z prodlení (za zdaňovací období osmi čtvrtletí, tj. 2. a 3. roku 2011, 1. až 3. roku 2012 a 1. až 3. roku 2013), vydaných správcem daně dne 8. 2. 2019 pod č. j. X, X, X, X, X, X, X a X. Žalobce uvádí, že s uvedenými výměry se neztotožňuje a že jako daňový subjekt (OSVČ, ode dne 19. 4. 2014 ve starobním

důchodu) požádal živnostenský odbor MČ Praha 4 o přerušení provozování všech živností ode dne 21. 3. 2016. Znovu připomíná podání své žádosti ze dne 13. 3. 2017 o vrácení přeplatku na všech daních a svůj přeplatek na DPH a dani silniční vyčísluje na 10 765,- Kč (tj. 9 716,- Kč + 1 049,- Kč).

[41] *Podáním ze dne 31. 1. 2020* žalobce doplňuje bod 3. žaloby (jde o napadení rozhodnutí 23829) o informaci o vydání vyrozumění správcem daně dne 6. 12. 2019 č. j. X o výši nedoplatku na DPH v částce 5 891,- Kč, s nímž se neztotožňuje, připomíná přerušení provozování všech živností dne 21. 3. 2016 a opakuje již dříve uváděná tvrzení včetně přeplatku zmíněného v předchozím bodě tohoto odůvodnění.

[42] *Podáním ze dne 5. 10. 2020 (doručeným městskému soudu dne 6. 10. 2020)* žalobce již potřetí s poukazem na ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. rozšířil svou žalobu podanou původně dne 28. 7. 2016 proti napadeným rozhodnutím 19698 a 19696 a posléze rozšířenou o bod 3. a 4., resp. o požadavek zrušení rozhodnutí 23829 a 23384. Rozšířil ji o *bod 5.*, který obsahuje požadavek zrušení dalšího rozhodnutí žalovaného, a to rozhodnutí ze dne 6. 8. 2020 č. j. X (dále již „*rozhodnutí 30515*“), které mu bylo doručeno dne 20. 8. 2020 a kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil osm platebních výměrů na úrok z prodlení, které vydal správce daně dne 8. 2. 2019 pod č. j. X, X, X, X, X, X, X a X. Žalobce zde odkazuje na své podání doručené soudu dne 8. 3. 2019 (viz bod 40. tohoto odůvodnění). Tvrzený svůj přeplatek na DPH a silniční dani pak v tomto podání opětovně vyčísluje částkou 10 765,- Kč (viz závěr bodu 40.). Jako v předchozích podání opakuje žalobce argument o neexistenci nedoplatku na DPH a vyslovuje požadavek vrácení přeplatků na DPH a silniční dani, které v podání vyčísluje včetně požadovaných úroků z prodlení. Závěrem shrnuje svůj žalobní požadavek na zrušení rozhodnutí žalovaného 19698, 19696, 23829, 23384 a 30515.

[43] V řadě posledním podáním žalobce došlým městskému soudu je *replika ze dne 5. 3. 2021*, v níž žalobce reaguje na vyjádření žalovaného ze dne 19. 12. 2019 (bližší viz níže). Uvádí, že je nepochybné, že jako OSVČ přerušil dne 21. 3. 2016 provozování všech živností z *důvodu opatrnosti před nesprávným, šikanózním, účelovým a svévolným jednáním správce daně*. Připomíná právní úpravu ust. § 246, § 247, § 250a a § 250b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*o. s. ř.*“), a ust. § 39, § 71 a § 72 s. ř. s. Žalobce vyslovuje překvapení, že žalovaný – ačkoli vydal tři rozhodnutí s odůvodněním fixovaným jen na nepřezkoumatelnou, nevěcnou a nekonkrétní zprávu o daňové kontrole – se ve svém vyjádření sám domáhá konkretizace žalobních bodů s odkazem na judikaturu NSS. Žalobce opakovaně v obecné rovině označuje žalovaná rozhodnutí včetně postupu správce daně a včetně zmíněné zprávy o daňové kontrole za nesprávná, formální, zmatečná, nepravdivá, chybná, nepřezkoumatelná, neakceptovatelná, nedostatečně věcně odůvodněná apod.

[44] Žalobce nadále trvá na návrhu, aby městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného 19698, 19696, 23829, 23384 a 30515 a aby rozhodl o povinnosti vrátit žalobci již výše tvrzený přeplatek na DPH a silniční dani.

[45] *Podáním ze dne 9. 8. 2021* předložil žalobce městskému soudu repliku k vyjádření žalovaného ze dne 1. 3. 2021. Má za to, že se žalovaný ve vyjádření k rozšíření žaloby *neobtěžuje sdělit podstatu svých uplatněných právních názorů, přestože soudu navrhuje, aby*

žalobu odmítl. Opětovně připomíná a cituje právní úpravu ust. § 246, § 247, § 250a a § 250b o. s. ř. a ust. § 39, § 71 a § 72 s. ř. s. Opětovně rovněž namítá procesní postup žalovaného, který podle něho *neunesl tíži standardního posouzení aplikace principu zásady hospodárnosti řízení.* Konstatuje, že *obsahem odůvodnění rozhodnutí má být rozbor a hodnocení podkladů rozhodnutí, kdy správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil.* Nadále trvá na návrhu, aby městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného 19698, 19696, 23829, 23384 a 30515 a aby rozhodl o povinnosti vrátit žalobci již výše tvrzený přeplatek na DPH a silniční dani.

[46] *Podáním ze dne 7. 9. 2021* předložil žalobce městskému soudu, v němž především opakuje návrh na zrušení rozhodnutí žalovaného 19698, 19696, 23829, 23384 a 30515 a trvá na povinnosti žalovaného vrátit žalobci přeplatek na DPH a na dani silniční, který vyčísluje na str. 7 podání. Reaguje v něm na vyjádření žalovaného ze dne 14. 7. 2021, které podle žalobce *nepřináší žádný nový argument zřetele hodný.* Žalovaný podle žalobce *není ochoten a schopen pochopit natož opustit bludnost svého argumentačního kruhu.* Opakuje, že předmětem žaloby včetně jejího rozšíření je, *zda přijatá zdanitelná plnění přiznaná v přiznání k DPH souvisí s ekonomickou činností žalobce.* Podle žalobce je evidentní, že ano. Žalovaný podle žalobce vychází z jedné nesprávné zprávy o daňové kontrole č. j. X.

V. Vyjádření žalovaného k dalším podáním žalobce

[47] Žalovaný v průběhu řízení rovněž reagoval na čtená žalobcova podání obsahující jak doplnění či rozšíření žaloby, tak vysvětlující argumenty k podané žalobě a postupu správce daně a žalovaného.

[48] *Vyjádřením ze dne 19. 12. 2019* žalovaný reagoval na uplatněná doplnění žaloby. Shrnl, jakých zdaňovacích období DPH se týká původně podaná žaloba (shodně v bodech 2. až 10. tohoto odůvodnění). Poznamenal, že v nově zaslaných doplněních žaloby a replikách uvádí žalobce skutečnosti a argumenty vztahující se k DPH za jiná zdaňovací období (jedná se např. o 4. čtvrtletí 2012, 4. čtvrtletí 2013, 1. čtvrtletí 2015 či 4. čtvrtletí 2011), než která jsou předmětem žaloby, a k jiným řízením. Poukazuje na skutečnost, že žalobce již v původně podané žalobě uplatňoval nekonkrétní žalobní námitky, které nelze považovat podle judikatury NSS za žalobní body, že není na soudu, aby nekonkrétní argumenty žalobce sám dotvářel či vyhledával, a že míra precizace žalobních bodů je plně v rukou žalobce; v této souvislosti žalovaný připomíná a cituje rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78. Rozšíření žalobního petitu považuje za nepřipustná, neboť jsou jimi napadána rozhodnutí vydaná v jiných samostatných řízeních a žalované věci se netýkají; žalobce měl možnost proti nim podat samostatnou žalobu v zákonné lhůtě. Žalovaný proto nadále trvá na svém návrhu, aby městský soud žalobu zamítl bez přiznání náhrady nákladů řízení.

[49] *Ve vyjádření ze dne 3. 2. 2021* žalovaný připomíná, že žaloba byla podána proti rozhodnutím 19698 a 19696 a že rozhodnutí 23829, 23384 a 30515 jsou samostatnými rozhodnutími, k nimž náleží samostatný spisový materiál, takže z tohoto pohledu by se mělo jednat o nové žaloby.

[50] Ve *vyjádření ze dne 1. 3. 2021 k rozšíření žaloby* se žalovaný podrobně věnuje obsahu žalobního napadení rozhodnutí 23829, 23384 a 30515, která se týkají jiného předmětu řízení a byla současným rozhodnutím vyloučena k samostatným přezkumům. Žalovaný má za to, že žalobu lze doplnit pouze o žalobní body, nikoli rozšiřovat její žalobní petit, a to toliko ve lhůtě stanovené zákonem. Navrhuje proto novou argumentaci obsaženou v těchto rozšířeních odmítnout, anebo – pokud by se městský soud neztotožnil s navrhovaným odmítnutím – doplnění žaloby zamítnout z důvodů, které žalovaný podrobně rozebírá v podaném vyjádření.

[51] Ve *vyjádření ze dne 14. 7. 2021 k replice žalobce datované dnem 5. 3. 2021* žalovaný opakuje, že žalobu lze doplnit pouze o žalobní body, nikoli rozšiřovat její žalobní petit o další samostatná rozhodnutí žalovaného s odlišným předmětem řízení, vydaná navíc správcem daně v různém časovém období let 2015-2019. Rozšíření žaloby je podle žalovaného možné toliko ve lhůtě do dvou měsíců pro podání žaloby. Žalovaný proto navrhuje argumentaci obsaženou v těchto rozšířeních žaloby odmítnout podle ust. § 46 s. ř. s., anebo – pokud by se městský soud neztotožnil s navrhovaným odmítnutím – žalobu (tzn. včetně jejích doplnění) zamítnout z důvodů, které podrobně věcně a právně rozebírá v podaném vyjádření.

VI. Vyloučení rozhodnutí napadených podáními rozšiřujícími žalobu k samostatnému projednání (k výrokům I. až III.)

[52] Směřuje-li jedna žaloba (tedy i žaloba posléze doplňovaná a rozšiřovaná) proti více rozhodnutím, může předseda senátu každé takové rozhodnutí vyloučit k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné (§ 39 odst. 2 s. ř. s.).

[53] K *výrokům I. až III.*: Městský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, že rozhodnutí 23829, 23384 a 30515 jsou samostatnými rozhodnutími a tzv. doplnění původní žaloby mají ve skutečnosti povahu samostatně podaných nových žalob, k nimž náleží samostatný spisový materiál, neboť byla vydána v odlišných správních řízeních. Směřuje-li jedna žaloba (obdobně její tzv. doplnění mající ve skutečnosti povahu a obsah samostatných žalob) proti více rozhodnutím, může soud každé takové rozhodnutí vyloučit k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné (§ 39 odst. 2 s. ř. s.). V daném případě s ohledem na to, že uvedená správní rozhodnutí byla vydána v samostatných řízeních s jiným předmětem řízení a že není v tomto případě nezbytné spojit jejich přezkum s přezkumem původně, resp. nejprve napadených rozhodnutí žalovaného 19698 a 19696, vyloučil městský soud podle ust. § 39 odst. 2 s. ř. s. rozhodnutí 23829, 23384 a 30515 k samostatnému projednání a rozhodnutí.

[54] V uvedených „vyloučených“ soudních řízeních správních budou ve vztahu ke každému uvedenému přezkoumávanému rozhodnutí posouzeny (v pořadí odpovídajícím datu jejich podání) nejprve mj. podmínky řízení, poplatková povinnost či včasnost podání žaloby, resp. „doplnění“ původní žaloby, a v návaznosti na to věcně samotné žalobní body.

VII. Posouzení žaloby (k výroku IV.)

Shodu s prvopisem potvrzuje:

[55] Pro posouzení věci samotné, tedy správnosti a zákonnosti napadených rozhodnutí 19698 a 19696 vyplývají ze správních spisů předložených žalovaným následující podstatné skutečnosti:

[56] Předmětem daňové kontroly, která proběhla v letech 2014-2015 a z jejíchž závěrů shrnutých ve zprávě o daňové kontrole č. j. 1802543/15/2004-60562-107669 vycházejí dodatečné platební výměry uvedené výše v bodech [2] a [3], bylo ověření splnění podmínek pro oprávněné uplatnění nároku na odpočet daně podle ust. § 72 a násl. zákona o DPH, zejména pak použití přijatých zdanitelných plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti a správnosti daně přiznané na výstupu podle ust. § 21 a násl. zákona o DPH za zdaňovací období 2., 3. a 4. čtvrtletí 2011, 1., 2., 3. a 4. čtvrtletí 2012 a 1., 2. a 3 čtvrtletí 2013.

[57] Ve zprávě o daňové kontrole správce daně připomněl, že důkazní břemeno spočívá v plném rozsahu na daňovém subjektu. Plátce daně má nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na odpočet prokazuje podle ust. § 73 zákona o DPH daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Předložením byť formálně správných daňových dokladů a jejich uvedením v evidenci pro daňové účely v souladu s ust. § 100 zákona o DPH je nutnou, nikoli však dostačující podmínkou při prokazování nároku na odpočet daně. Chování žalobce vykazuje podle správce daně nestandardní prvky, které nekorespondují s běžným chováním podnikajícího subjektu. Zpráva připomíná, co se rozumí podle ust. § 5 odst. 1 a 2 zákona o DPH prováděnou soustavnou ekonomickou činností s cílem dosáhnout zisk, a zdůrazňuje jako její základní znak soustavnost, kterou však žalobce neprokázal. V této souvislosti správce daně odkázal na ust. § 425 odst. 1 občanského zákoníku.

[58] Vystavený daňový doklad za 2. čtvrtletí 2012, tedy faktura č. 20122001, DUZP 28.06.2012, pro p. Ing. Z. T., základ daně 10 000,- Kč, DPH 2 000,- Kč) za poskytnuté právní služby, který se měl týkat sepsání obchodní smlouvy, je podle zprávy o daňové kontrole jediným dokladem, kterým žalobce deklaroval svou ekonomickou činnost za všechna šetřená období, což neodpovídá definici soustavné činnosti. Žalobce pak podle uvedené zprávy ani neprokázal faktické uskutečnění tohoto zdanitelného plnění.

[59] Vystavený daňový doklad za 4. čtvrtletí 2012, tedy faktura č. 2012002, DUZP 26. 11. 2012, pro advokátní kancelář JUDr. V. F., na vrácení části smluvní odměny za právní služby ve věci zastupování v soudním sporu s Metrostavem a.s. na základě rozsudku městského soudu ze dne 25. 9. 2012 č. j. 14 Cm 216/2010-106, základ daně 28 740,- Kč, DPH 5 748,- Kč) se týká zastupování žalobce v soukromém občanskoprávním sporu, a proto se nejedná podle správce daně o ekonomickou činnost vykonávanou žalobcem, neboť nebyla poskytnuta žádná služba, ale jedná se jen o vyrovnání, resp. vrácení úhrady služeb právního zastoupení poskytnutých žalobci.

[60] Jestliže předmětem hlavní ekonomické činnosti žalobce v jednotlivých kontrolovaných zdaňovacích obdobích mělo být ekonomické a organizační poradenství, jak sám žalobce deklaroval ve všech přiznáních k DPH, pak podle správce daně žalobce toto tvrzení žádným způsobem neprokázal. Svou ekonomickou činnost dokládá pouze vedením obchodních soudních sporů, což správce daně nemůže považovat za ekonomickou činnost. Vedení soudních sporů nemají podle zprávy o daňové kontrole

žádnou vazbu na budoucí uskutečňování ekonomické činnosti, neboť důvodem vedení sporu je snaha domoci se náhrady škody, nikoli snaha zahájit ekonomickou činnost. Žalobce podle správce daně nepředložil žádné důkazní prostředky, které by prokazovaly, že vykonává ekonomickou činnost ve smyslu zákona o DPH. Soudní spory mezi žalobcem a firmou Metrostav jsou vedeny již od roku 1999. Správce daně je považuje za soukromý občanskoprávní spor, a proto se pro účely DPH nejedná o ekonomickou činnost žalobce. Rovněž výpisy z bankovního účtu žalobce potvrzují podle správce daně jeho závěry, že žalobce žádnou ekonomickou činnost nevykonává.

[61] Žalobce tak podle zprávy o daňové kontrole neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění ani jejich použití pro svou ekonomickou činnost ve smyslu ust. § 72 a 73 zákona o DPH. Neuskutečňuje tak podle správce daně žádná zdanitelná plnění ve smyslu ust. § 21 zákona o DPH, která deklaruje. Žalobce podle správce daně neprokázal, že jím pořízené zboží a služby mají přímou a bezprostřední vazbu se zdanitelným plněním na výstupu.

[62] Městský soud přezkoumal a posoudil na základě původně podané žaloby napadená rozhodnutí 19698 a 19696 a jím předcházející prvostupňové dodatečné platební výměry správce daně, na něž napadená rozhodnutí reagovala v odvolacím správním řízení.

[63] Při přezkumu městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K dispozici měl přitom správní spisy žalovaného i správce daně, které byly pro přezkum věci dostatečné. Městský soud proto neshledal důvod k případnému opakování či doplňování dokazování nad rámec provedeného správního řízení.

[64] Napadená rozhodnutí včetně platebních výměrů považuje městský soud za přezkoumatelná a úplná. Oba stupně finanční správy (žalovaný i správce daně) se v nich dostatečně a přesvědčivě vypořádaly se skutkovou i právní stránkou případu. Žalobu proto městský soud neshledal důvodnou.

[65] Věc rozhodl městský soud bez jednání s ohledem na souhlas obou účastníků s takovým postupem, u žalobce výslovný, u žalovaného konkludentní (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

[66] Pro posouzení věci samotné lze jen pro úplnost odůvodnění tohoto rozsudku připomenout stěžejní právní normy upravující předmětnou problematiku:

[67] Podle ust. § 85 odst. 4 daňového řádu *daňovou kontrolu lze provádět společně pro více daňových řízení týkajících se jednoho daňového subjektu*. V době rozhodování žalovaného bylo přímou součástí uvedené právní normy i ustanovení, že *správce daně může daňovou kontrolu zahájit i pro další daňová řízení rozšířením daňové kontroly probíhající k jinému daňovému řízení*.

[68] Podle ust. § 88 odst. 1 daňového řádu *o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo*

úřední záznamy o skutečnostech, stanoviscích a jednáních dále vypočtených v cit. ustanovení.

[69] Podle ust. § 147 odst. 4 (resp. s účinností od 1. 1. 2021 jde ve stejném znění o odstavec 3) daňového řádu *dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností.*

[70] Podle ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH, ve znění rozhodném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování

- a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku,
- b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku,
- c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku,
- d) plnění uvedených v ust. § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v ust. § 55 zákona o DPH s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo spojena s vývozem zboží, nebo
- e) plnění uvedených v ust. § 13 odst. 8 písm. a), b), d) a e) a v ust. § 14 odst. 5 zákona o DPH.

[71] Nárok na odpočet daně vzniká plátcovi podle ust. § 72 odst. 3 zákona o DPH okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat.

[72] Podle ust. § 72 odst. 5 zákona o DPH má plátce nárok na odpočet daně v plné výši u přijatého zdanitelného plnění, které použije výhradně pro uskutečňování plnění uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení.

[73] *První žalobní bod* není důvodný. Městský soud shledal, že postup žalovaného, resp. správce daně proběhl v souladu se zákonem, neboť daňovou kontrolu lze provádět u daňových subjektů společně i pro více daňových řízení, jak výslovně stanoví § 85 odst. 4 daňového řádu.

[74] Stěžejní žalobní námitka *druhého i třetího žalobního bodu*, která spočívá pouze ve shrnujícím tvrzení žalobce, že přijatá zdanitelná plnění souvisí s jeho ekonomickou činností a byla použita pro jeho ekonomickou činnost (poradenství), je nekonkrétní, procesně nedoložená, a tím i ve svém důsledku nepřesvědčivá. Nerozvádí totiž, které konkrétní otázky měly být podle žalobce vypořádány a v čem konkrétně spatřuje žalobce jako nesprávné věcné, skutkové a právní posouzení správcem daně (jako správním orgánem prvního stupně) a žalovaným (jako odvolacím správním orgánem). Nedostatečná formulace, v podstatě absence právně a obsahově naformulovaného žalobního bodu vedla v tomto projednávaném případě až k úvaze, zda je vůbec napadené rozhodnutí přezkoumatelné z pohledu žaloby, resp. v mezích žalobního bodu či žalobních bodů ve

Shodu s prvopisem potvrzuje:

smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.; nebylo-li by pro absenci žalobního bodu, musela by být žaloba odmítnuta. Ve vztahu k uskutečnění soudního přezkumu nebo jeho odmítnutí má městský soud za to, že prioritou soudního postupu je preference věcného přezkumu, i když rozsah (meze) formulace žalobního bodu je skutečně na samé hranici obsahové přezkoumatelnosti žalobní námitky.

[75] Z ustálené judikatury vyplývá, že žaloba musí alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí napadá. Pokud žaloba žalobní bod (body) neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn jen ve lhůtě pro podání žaloby, a to na rozdíl od konkretizace v žalobě již uvedeného žalobního bodu. Míra precizace žalobních bodů, kterou nelze zaměňovat s jejich rozsáhlostí či množstvím žalobních doplňků a jejíž rozsah významně ovlivnil i toto přezkumné řízení, pak *do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane* (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78). Zákonný požadavek na ně je naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality případu skutečnosti, které by mohly žalobu podporovat. Takovým postupem by soud přestal být nestranným arbitrem sporu. Městský soud po naznačené úvaze dospěl k závěru, že byť nedostatečně formulované a nedostatečně doložené žalobní námitky ještě umožňují uskutečnit věcný přezkum napadeného rozhodnutí. Městský soud proto přezkoumal a posoudil na základě původně podané žaloby napadená rozhodnutí 19698 a 19696 a jim předcházející prvostupňové dodatečné platební výměry správce daně, na něž napadená rozhodnutí reagovala v odvolacím správním řízení. Učinil tak ale striktně v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[76] Před vlastním posouzením věci městský soud rovněž připomíná, že podle ustálené judikatury NSS soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě či v jejích doplněních. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožní. Ústavní soud k tomu poznamenává, že *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná* (nález ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68).

[77] K připomenutí nezbytného rozsahu a nezbytné intenzity soudního přezkumu ve vztahu k žalobním námitkám musel městský soud přistoupit vzhledem k tomu, že pro podání žalobce a jeho procesní postup, resp. taktiku postupu a činění procesních úkonů v řízení je příznačné, že žalobce své základní podání neustále opakuje, doplňuje či

rozšiřuje, aniž by takové úkony přinášely relevantní zpřesnění pohledu na právní spor či doplnění o nové ať už skutkové nebo právní postřehy. Tento postup je u žalobce signifikantní nejen pro soudní přezkum (viz výše přehled podání doplňujících a rozšiřujících správní žaloby), nýbrž i pro odvolací (správní) řízení, která předcházela vydání obou druhoinstančních napadených rozhodnutí, kdy rovněž na podaná odvolání proti prvostupňovým platebním výměrům navazovala celá řada dodatků. Je rovněž příznačné, že jak odvolací správní orgán, tak nyní správní soud se sice musí vypořádat s takovým pojetím žalobní či odvolací neustále doplňované a překrývající se argumentace, ale pro procesní efektivitu tak mohou činit podle principů naznačených NSS ve výše připomenutých rozhodnutích, zvláště když základní žalobní body se učiněnými doplněními obsahově, resp. skutkově i právně v zásadě nemění. Musí tak učinit s tím, že účelově pojatá doplnění a rozšíření žaloby o napadení dalších a dalších správních rozhodnutí vydávaných až po podání této projednávané žaloby a s ní bezprostředně nesouvisějících sice budou přezkoumána, ale již v odlišném procesním režimu (řízení) s vědomím, že se jedná o obsahově odlišné správní žaloby, byť účelově označené jako doplnění či rozšíření.

[78] Při vyloučení přezkumu tří rozhodnutí žalovaného napadených tzv. rozšířením žaloby městský soud uvedené procesní úkony posoudil podle jejich obsahu, tedy jako nově samostatné správní žaloby s tím, že tyto procesní úkony byly jen „nesprávně označeny“ (§ 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soud řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.).

[79] Lze shrnout, že zvyšující se počet doplnění žaloby nepřinesl takové relevantní poznatky, které by byly ve prospěch žalobcovy argumentace, a že městský soud musel čelit účelovému úkonovému zahlcení, které zbytečně odvádělo pozornost mimo relevantní rámec vlastního předmětu přezkumu žalobcovy věci, a tím cíl přezkumu oddalovalo.

[80] Přes četnost překrývajících a opakujících se doplňků žaloby a jejích námitek zůstává jádrem právního posouzení v zásadě jediná otázka, totiž *zda přijatá zdanitelná plnění přiznaná v přiznání k DPH souvisí s ekonomickou činností žalobce*. Žalobce může trvat na tom, že ano, ale břemeno tohoto svého tvrzení musí podpořit unesením tzv. důkazního břemene, jinými slovy prokázáním a doložením svých tvrzení. Městský soud má shodně se žalovaným za to, že tuto procesní povinnost žalobce nesplnil, neboť nestačí jen tvrdit rozhodnou skutečnost, ale je třeba ji úspěšně prokázat. Tuto procesní povinnost pak za žalobce nemůže suplovat ani orgán finanční správy, ani soud.

[81] Jak již částečně vyplynulo z předchozí části odůvodnění městský soud se ztotožnil se závěry žalovaného i správce daně, co se týče přesvědčivého a argumentačně dostačujícího zdůvodnění skutkové i právní stránky projednávané věci, tzn. se závěrem, že žalobce v řízení před orgány finanční správy (prvostupňovým správcem daně a žalovaným) neunesl své důkazní břemeno, neboť se mu nepodařilo prokázat pro účely nárokovaného odpočtu DPH, zda přijatá zdanitelná plnění v rozhodném čtvrtletí souvisela s jeho ekonomickou činností, a to ani přes procesní pomoc, kterou mu poskytl správce daně jednoznačným a srozumitelným procesním poučením při postupu vedoucím k odstranění pochybností ve smyslu ust. § 89 daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

[82] Z konstantní judikatury k otázce, kdy leží důkazní břemeno na daňovém subjektu a kdy na správci daně, vyplývá, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž prokázání ho správce daně vyzval. Naopak daňový subjekt dokládá svá tvrzení především účetnictvím a jinými obligatorními doklady. Správce daně může vyjádřit pochybnosti, co se týče věrohodnosti, průkaznosti, správnosti, anebo úplnosti účetnictví a jiných obligatorních údajů. Správce daně nemusí prokazovat, že doklady, jež předloží daňový subjekt, jsou v rozporu s realitou, je ale povinen doložit, že o souladu s realitou jsou tak vážné a odůvodněné pochyby, že činí předložené doklady nevěrohodnými, neúplnými či nesprávnými.

[83] Správce daně označí skutečnosti, z nichž dovozuje nevěrohodnost, neúplnost, neprůkaznost, anebo nesprávnost předložených dokladů. Unese-li správce daně důkazní břemeno ohledně dovození uvedených pochybností, je pak na daňovém subjektu, aby prokázal, resp. dokázal důkazními prostředky (zpravidla jinými než vlastním účetnictvím a evidencemi) pravdivost svých tvrzení v daňovém přiznání, jakož i průkaznost, věrohodnost a správnost předložených daňových dokladů a povinných záznamů k předmětnému účetnímu případu.

[84] Správce daně jistě nemůže vyzývat daňový subjekt k prokázání jakýchkoli skutečností, nýbrž jen k prokázání samotného tvrzení daňového subjektu učiněného v daňovém přiznání. Podle ust. § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je plátce daně oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Stěžejní pro případné uplatnění odpočtu daně je splnění podmínek daných ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH.

[85] Prokazování přijetí zdanitelného plnění je především otázkou dokladovou (předložení relevantních formálních daňových dokladů), přičemž zároveň je nutné posoudit a respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (tedy se splněním tzv. hmotněprávních podmínek). Ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi a evidence nemohou být použity jako důkaz o uskutečnění obchodního případu v něm deklarovaného, pokud se neprokáže, že k jeho uskutečnění opravdu došlo od konkrétního plátce (dodavatele). Nepodaří-li se prokázat, že zdanitelné plnění se uskutečnilo tak, jak je deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného daňového dokladu.

[86] Jednou ze stěžejních podmínek úspěšného uplatnění nároku na odpočet daně (daně na vstupu) z přijatých zdanitelných plnění ve smyslu ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH (ať už nároku na odpočet v plné nebo částečné výši) je prokázání toho, že přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění stanovených plnění v rámci své ekonomické činnosti. Právní povinností a právním zájmem daňového subjektu požadujícího odpočet daně je tedy schopnost prokázat nejen to, že se zdanitelná plnění vůbec (opravdu) uskutečnila, ale zároveň i to, že tato plnění použil daňový subjekt pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Jestliže však daňový subjekt neprokáže třeba jen jedinou ze zmíněných povinností, nemůže mu být odpočet (nadměrný odpočet) přiznán.

[87] Má-li správce daně důvodné pochybnosti o splnění této zákonné podmínky pro možnost uplatnění odpočtu, tedy má-li ve smyslu ust. § 89 odst. 1 až 3 daňového řádu konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového tvrzení nebo jiné písemnosti předložené daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, má možnost, resp. právo vyzvat daňový subjekt k odstranění vzniklých pochybností a umožnit mu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění pochybností, a to v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 15 dnů. Městský soud ze správních spisů a údajů vyplývajících z podání účastníků a přezkoumávaných rozhodnutí ověřil, že žalovaný, resp. správce daně postupoval v intencích zákonné úpravy.

[88] Městský soud se po přezkoumání napadených rozhodnutí 19698 a 19696 včetně dodatečných platebních výměrů správce daně, které předcházely napadeným rozhodnutím, ztotožňuje s argumenty, které vedly orgány finanční správy k neuznání odpočtu nárokovaného žalobcem, a to pro neprokázání oprávněnosti uplatňovaného odpočtu a neprokázání toho, že přijatá zdanitelná plnění za sledovaná období žalobce použil pro svou ekonomickou činnost, když důkazní břemeno leželo v této části prokazování daňové povinnosti právě a jen na žalobci. Městský soud odkazuje zejména na odstavce 21, resp. 22 a násl. napadených rozhodnutí, neboť ta – aniž by bylo třeba je parafrázovat – obsahují výstižné závěry a důvody neuznání odpočtu, které mají jednoznačnou oporu ve správních spisech. Žalovaný se rovněž v obou napadených rozhodnutích dostatečně a přesvědčivě vypořádal s odvolacími námitkami žalobce uplatněnými proti vydaným dodatečným platebním výměrům. Městský soud zároveň odkazuje na vyčerpávající a zcela dostatečnou (z hlediska rozsahu i obsahu) zprávu o daňové kontrole, kterou správce daně v souladu se zákonem pojal do odůvodnění svých dodatečných platebních výměrů, které předcházely napadeným rozhodnutím a která odpovídá obsahu správních spisů.

[89] Druhý ani třetí žalobní bod proto není důvodný.

[90] Z uvedených důvodů městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.), neboť se ztotožnil s věcným, tedy skutkovým i právním posouzením věci, jak je učinily oba stupně orgánů finanční správy o nedůvodnosti požadovaného odpočtu daně (DPH).

[91] Pokud žalobce až ve svých podáních doplňujících a rozšiřujících žalobu směřující proti rozhodnutím žalovaného 19698 a 19696 vyslovuje nad rámec původně podané žaloby požadavek, aby městský soud rozhodl také o povinnosti vrátit žalobci jím tvrzené přeplatky na DPH a silniční dani, pak k takovému rozšíření žaloby došlo zjevně až po uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska přípustnosti rozšíření žaloby opožděně. Městský soud proto k uvedeným požadavkům nemohl přihlídnout. Navíc ze samotných podání žalobce vyplývá, že se jedná o požadavky věcně se týkající rovněž této pozdější doby, tedy doby po uplynutí lhůty k podání přezkoumávané žaloby.

VIII. Náklady řízení (*k výroku V.*)

[92] O nákladech řízení rozhodl městský soud podle ust. § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Právo na náhradu nákladů řízení před soudem, tedy nákladů, které důvodně vynaložil v řízení proti účastníku, který ve věci úspěch neměl, má účastník, který měl ve věci plný úspěch.

[93] Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však jako správnímu orgánu v řízení nevznikly podle obsahu spisu procesní náklady nad rámec jeho běžných činností spojených s výkonem veřejné správy a obhajobou svých rozhodnutí.

[94] Žalobce naproti tomu v řízení nebyl procesně úspěšný.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí (s výjimkou výroků I. až III.) lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Výrokem I. až III. se pouze upravuje vedení řízení, proto proti této části rozhodnutí není kasační stížnost přípustná [§104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. října 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Shodu s prvopisem potvrzuje: